

פחד דוד

פרשת
אמור
ג' אייר
תשע"ד
714

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

השלך על ה' יהבך

את הימים שעוד נותרו עד למועד בו הוא עתיד לקדש לו אשה, וככל שעוברים הימים והתאריך המיוחל הולך וקרב, גדלה בו ההתרגשות והשמחה.

כך הוא הדבר; בני ישראל נצטוו למנות את העומר לקראת מתן תורה, כדי להוכיח בזה את גודל תשוקתם לקבל את התורה, היות והיא זו המעניקה להם חיים ופוחתת את אוצרות השמים הרוב להשפיע עליהם רוב שפע טובה וברכה.

המתבונן יראה שבפרשה זו פרשת אמור מוזכרים בין השאר מועדי ישראל ושבטותיו. ונראה לתת ביאור בדבר, שריבוי השבתות והחגים בגלגל השנה עלולים לגרום לחלישות הדעת בקרב קטני אמונה אשר ישאלו - אם עלינו לשבות ממלאכה ימים כה רבים במשך השנה, מנין תמצא לנו פרנסתנו?!

לכן אמר הקב"ה לבניו להרים את ראשית העומר לפני הכהן, ועל ידי זה לראות בחוש כיצד אין בכוח תרומתם לגרוע מפרנסתם, ואדרבה, דביקותם בדרך התורה והמצוות תביא ברכה בפרנסתם, ואדמתם תצמיח להם תבואה מרובה ומשובחת פי כמה וכמה.

מובא בחז"ל (שמו"ר נב, ג) מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא לחוצה לארץ וחזר עשיר, והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים לצאת לחוצה לארץ, וידע רבי שמעון והוציאן לבקעה אחת של פגי מדון ונתפלל ואמר - בקעה בקעה מילא דינרי זהב, התחילה מושכת דינרי זהב לפניו, אמר להם אם זהב אתם מבקשים הרי זהב, טלו לכם אלא היו יודעין שכל מי שנוטל עכשיו הרי את חלקו של עולם הבא הוא נוטל שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא, הוי' ותשחק ליום אחרון.

משמעו זאת התלמידים, הבינו את תוכחתו הסמויה של רבם, ומתוך שהתחזקה בקרבם הידיעה מה גדול שכרם של ההולכים בדרך ה', עזבו מאחוריהם את כל הרכוש והאוצרות שאספו, תוך שמשננים לעצמם שהעושר והאושר האמיתי צפון להם לעולם הבא.

ולשיטת רבי שמעון כל העולם כולו עומד רק על התורה לבדה, על כן לא ראה כל צורך שהאדם יצא ויעבוד לפרנסתו, מתוך שחזקה היה עליו שהלומד תורה ומתייגע בעבודת ה', הקב"ה כבר ידאג לו לפרנסתו (ברכות לה, ב).

ואמנם אנו הקטנים איננו מגיעים לקצה קומתו של רבי שמעון שכל כולו היה קודש לה', אך עם זאת עצם ההתבוננות בדמות רבת הוד שכזו, בכוחה לחזק את האמונה בקרבנו ולהעמידנו על כך שמוזנותיו של אדם קצובים לו מראשית שנה ועד אחריתה, על ידי אדון הכל הבוחן את מעשיו ופוסק את דינו על פייהם.

"וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן". (ויקרא כג, ט-י)

ציוותנו התורה להביא את ראשית קציר העומר אל הכהן, ולאחר מכן להתחיל לספור שבע שבתות שהם חמישים יום עד לחג השבועות - חג מתן תורה. והדא הוא דכתיב (ויקרא כג, טו-טז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה".

ורבים הם המקשים ושואלים מהי הסיבה שציוונו הבורא להביא את ראשית קצירת העומר לפני הכהן, וכמו כן מהי הסיבה שיש למנות חמישים יום מפסח ועד עצרת. לכאורה הקב"ה היה יכול לצוות על ישראל לחוג את חג השבועות החל ביום ו' בסיוון, אף מבלי למנות קודם לכן חמישים יום.

ונראה לבאר שכל סיבת גאולת בני ישראל ממצרים הייתה עבור קבלת התורה וירושת הארץ - בכדי לקיים את המצוות התלויות בה ולבנות לקב"ה בית בחירה. והנה ידע הקב"ה שעם ישראל יבואו לידי תמיהה - ופרנסה מנין, שאם כל ימיהם יהיו מוקדשים ללימוד התורה ולקיום מצוותיה, מנין ירוויחו את לחמם.

ולכן ציווה הבורא על בני ישראל שמיד בהיכנסם לארץ ירימו את התבואה הראשונה הצומחת בשדותיהם ויביאו אותה לפני הכהן, על מנת לחזק בקרבם את הידיעה שלא כוחם ולא חילם עשה להם את החיל הזה, אלא הקב"ה בטובו ובחסדו הוא זה שזן ומכלכל את האדם הכל על פי מעשיו. שאם בני ישראל ילכו בדרך התורה והמצוות, הרי שהקב"ה ימציא להם את מזונם בשפע אף מבלי שיצטרכו להתאמץ ולהתייגע לשם כך, ואמנם לתת לאדם את מזונו ללא כל יגיעה מצידו אי אפשר, היות ונתקלל האדם "בזיעת אפן תאכל לחם" (בראשית ג, ט), אך יש זיעה ויש זיעה, ואדם שיקפיד לילך בדרך ה', זיעתו לא תהיה מרובה.

אם כן הבאת ראשית התבואה שהצמיחה הארץ לכהן, באה כדי ללמד לבני ישראל את הידיעה שמוזנם ולחמם אינו תלוי ביגיעתם בלבד, אלא הקב"ה שהינו זן ומפרנס לכל מקרני ראמים ועד ביצי כינים, הוא זה שעתיד להמציא להם את פרנסתם באם ישמעו לקולו וידבקו בתורתו.

ומיד לאחר שבני ישראל מרימים את תרומתם לכהן המובאת מראשית תבואתם, הם מתחילים לספור את העומר מתוך ציפיה לקראת מתן תורה, על מנת להוכיח בזה שכל מרצם ומגמתם מוקדשים לתורה לבדה, מתוך ידיעה שרק התורה היא המעניקה טובה וברכה לאדם.

וכגון זה בחור המצפה בכליון עיניים לחתונתו, נוהג למנות

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:44 | 19:00 | 18:52 | 19:01

מוצאי שבת 20:02 | 20:03 | 20:01

רבינו תם 20:35 | 20:38 | 20:37

הילולא דצדיקיא

- ג - רבי ישעיה שטיינר, מקרסטירר
- ד - רבי יעקב ששפורטס מח"ס "ציצת נובל צבי"
- ה - רבי נח שמעונוביץ ראש ישיבת כנסת חזקיהו
- ו - רבי לוי ב"ר גרשום, הרלב"ג
- ז - רבי שלמה אפרים מח"ס "כלי יקר"
- ח - רבי ירחמיאל היהודי הקדוש מפשיסחא
- ט - רבי אביגדור קרא אב"ד פראג

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרות השבוע:

"והכהנים הלויים בני צדוק". (יחזקאל מד)

הקשר לפרשה:

בהפטרות מוזכרים דיני קדושת הכהנים על פי הוראותיו של יחזקאל הנביא, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים הנהגות הקדושה של זרע הכהונה.

"והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני". (יחזקאל מד. טו)

בשעה שמתרבים המורדים במלכות, יוכל אוהבו של המלך לעלות במדרגה גבוהה יותר מאשר בימים כתיקונם, כי הלא הוא מגן על המלך בשעת הסכנה. וכן הוא הדבר במי שמציל מן הדליקה - שהוא בא של שכו מושלם.

ועכשיו הוא העת שרבו המורדים במלכו של עולם, ועלינו מוטל להגן על כבודו בכל חיינו, ממש כמו אוהבי המלך שומרי ראשו.

חיים אנו בתקופה שמעלים את התורה על המוקד, רחמנא ליצלן. ומי שמציל אותה - בודאי שהוא יבוא על שכרו. ובזמן שיבוא משיח צדקנו ויתפרסמו ברבים שמות המורדים והמגינים, אזי כל אחד יבוא על שכרו על פי פעלו למען התורה.

(חפץ חיים)

"זאת עמי יורו בין קדש לחול ובין טמא לטהור יודיעום". (יחזקאל מד. כג)

הנה לגבי 'קודש' ו'חול' תפס הכתוב לשון 'יורו', ואילו לגבי 'טמא' ו'טהור' תפס לשון 'יודיעום'.

וההבדל הוא מכיון שלגבי קדושה וחולין, שייך לשון 'יורו' מכיון שהמורה הוא מראה באצבע ואומר זה קודש וזה חול. אולם לגבי דיני טומאה וטהרה - לא שייך לשון 'יורו' כיון שהוא נטמא בנגיעה, ולכן תפס הכתוב לשון הודעה.

(אהבת יהונתן)

במסילה נעלה

"בן אשה ישראלית". (ויקרא כד. י)

באחד הימים באו לפני בני זוג שומרי תורה ומצוות ששנים ארוכות לא נפקדו בפרי בטן, וביקשו שאברך אותם שיזכו לזרע של קיימא. לאחר שברכתי אותם בחום בני הזוג פנו לצאת מחדרי, ורגע לפני שהדלת נסגרה מאחוריהם הם הוסיפו ואמרו שהביאו איתם זוג נוסף שאין להם ילדים וגם הם מחכים כבר שנים לחבוק ילד.

בני הזוג השני בשונה מהזוג הראשון - לא היו שומרי תורה ומצוות ואפילו לא האמינו בה; אבל הסכימו לבוא לקבל ברכה כיון שחבריהם שכנעו אותם שכדאי להם לנסות את הדבר שאם לא יועיל - בטח לא יזיק והם לא יפסידו מכן. ברכתי גם אותם בחום שיזכו במהרה לזרע חי וקיים, והם יצאו לדרך.

כעבור שנה באו בני הזוג הראשון לבשר לי שבחסדי ה' הם זכו לפרי בטן, וכעבור זמן מה הגיעו גם בני הזוג השני לבשר על ישועתם הפרטית שבקרוב ממש יזכו לחבוק בן בעזרת ה'.

כשמעתי את הבשורה הטובה שאלתי את הבעל: "האם אתה נוהג להניח תפילין מידי יום?" והוא השיב: "אני יהודי, אבל אינני מאמין בה".

"אם אינך מאמין בה, מדוע באת אלי?" שאלתי אותו.

והוא השיב: "בפעם הראשונה באתי בגלל שהחבר שלי שכנע אותי ואמר לי שאם לא ארוויח מכן - בטח לא אפסיד. וכעת באתי הנה שוב כדי להודות לרב על הברכה".

"האם אתה חושב שהתודה מגיעה לך? שאלתי. הרי עליך להודות לבורא העולם שמפתח החיים בידו, והוא זה שהעניק לי את הכוח לברך אותך שתזכה בילד. כעת, אם ברצונך להודות לקב"ה - עליך לקבל על עצמך להניח תפילין בכל יום, ועל ידי קיום מצוה זו תכיר תודה לקב"ה שגמל איתך טובה גדולה וזיכה אותך בילד".

היהודי, שלבו היה פתוח לדברי והיה נוח להשתנות, נענה לבקשתי ואמר שמעתה ואילך הוא מקבל על עצמו להניח תפילין מידי יום.

זכות קיום התורה

יהודי עשיר מאחת מארצות הגולה שלא

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

יצא מכלל הברכה

אם עוון זה מופקר אצלו לגמרי, שאינו מקבל על עצמו להזהר בו, עובר ב"ארוראשרלאיקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם". שהכוונה למי שאינו מקבל לקיים את כל דברי התורה, והוא נקרא 'מומר לדבר אחד'.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ראשיתו מעיד על סופו

"ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי. ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל ויביאו אותו אל משה ושם אמו שלומית בת דברי למטה דן." (ויקרא כד, י-יא)

מובא בדברי התורה הקדושה שבזמן שהותם של בני ישראל במדבר, יצא אדם בן אשה ישראלית - היא שלומית בת דברי ובן איש מצרי, ובא לידי מריבה עם אדם נוסף מעם ישראל, ומתוך מריבתם שהיתה על מקום נטיעת האוהל, בא אותו אדם וקילל את ה'.

ומבארים חז"ל (עי' תנחומא שמות ט) שאותו אדם היה בנו של האיש המצרי אשר הרג משה רבנו בשם המפורש וטמנו בחול, לאחר שראה אותו מכה איש מישראל. וכן ידוע שאותו אדם נולד לאחר שהמצרי בא על שלומית בת דברי שהיתה מדברת עם כל אדם.

והנה מצד הדין, אותו אדם היה יהודי כיוון שאימו הייתה יהודיה (יבמות יז, א), ולכן נכח במעמד הגדול והנורא של הר סיני. וקשה כיצד אדם ששמע את קול ה' הולך וחזק במחנה וכן חזה בניסי ה' עין בעין, יכול היה לקום ולקלל את הקב"ה במצח נחושה.

ישנו סיפור דומה בתלמוד (סוכה נו, ב) על מרים בת בילגה, שהיתה בתו של כהן בתקופת היוונים. ומבואר בתלמוד שאותה מרים הפנתה עורף לה' ולתורתו, והתחברה לעם היווני. באחד הימים נכנסה מרים לבית המקדש, בעטה במזבת, החציפה פניה כלפי הקב"ה ושאלה שאלות של כפירה.

וגם כאן עולה התמיהה, כיצד בתו של כהן באה לנהוג בצורה כה מבישה, בזמן שהיינו מצפים שבת כהן תכבד את מעמדה ותקדש שם שמים ברבים.

ונראה לומר שהכל תלוי בשורש החינוך; אותה מרים שהעיזה פניה כלפי הקב"ה אמנם הייתה בת של כהן, אך לא בהכרח שספגה חינוך יהודי כשר וטהור. ומצינו רבים שנהגו בשני פנים, שכלפי חוץ הראו עצמם גדולים וצדיקים, ואילו בביתם פנימה עשו ככל העולה על רוחם. כמו כן אותו אדם שקילל את ה', ברי הוא שלא ספג חינוך כשר וטהור, מתוך העובדה שאביו היה מצרי, ואילו אימו - העידה עליה התורה שהיתה בעלת פגם בצניעות, עד אשר בא עליה המצרי. ואף שמה העיד על מהותה שהיתה מפטפטת עם כל אדם ושואלת בשלום הכל. ומכיוון שאותו אדם היה חסר חינוך שורשי וטהור, לפיכך סטה מן הדרך וקילל את ה', רחמנא ליצלן.

וראו עד כמה חשוב הוא החינוך, הדורש את השקעת ההורים עם כל כוחם ויגיעתם. והיות שמטבע הדברים שראשית הדבר מעיד על סופו, לפיכך גם ראשית החינוך אותו סופג הילד בשחר ילדותו, סופו להעיד על המשך דרכו, אם לטוב ואם למוטב.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו בן עטר זיע"א

"ובקצרכם את קציר ארצכם." (כג. כב)

מן המעיין

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש

לא יטמא בעמיו." (כא. א)

לכאורה היה לומר 'למת' לא יטמא בעמיו, ולא 'לנפש לא יטמא בעמיו'. וביאר רבי אייזיק אוזבנד שליט"א, כי הרמז בזה הוא שאפילו נפש המת אינה באה למנוחה קודם קבורת הגוף.

ואם כן נמצא שקודם קבורת הגוף עדיין נפש יש בו, והיה עולה על דעתינו שהוא יוכל ליטמא לו, וזהו החידוש כאן שאסור לכהן להיטמא למת אף שעדיין הוא לא הובא לקבורה.

"לנפש לא יטמא בעמיו." (כא. א)

ההיתר של טומאת הקרובים לכהן, מדגיש רבי רפאל ברדוגו זצ"ל, באה ללמדנו לקח מוסרי שהאדם צריך לעזור לקרוביו בחייהם ואף לאחר מותם, מבחינת "ומבשרך אל תתעלם". ולשבעת הקרובים הללו, מותר לכהן ליטמא במותו.

"ולא תחללו את שם קדשי." (כב. לב)

ענין חילול ה' - כותב רבינו חיים מוולאז'ין זצ"ל בספרו "נפש החיים", הוא כעין שפירש בזוהר הקדוש שהוא לשון חלל ופניית מקום. כן הענין כאן שמראה חס ושלום כאילו המקום שעומד בו הוא חלול ופנוי ממנו יתברך ואינו חושש מלעבור על מצוותיו יתברך.

וכעין זה מאמר חז"ל במסכת קידושין (דף לא.) שכל העובר עבירה בסתר, כאילו הוא דוחק את רגלי השכינה.

"ונקדשתי בתוך בני ישראל." (כב. לב)

בספר החינוך מדגיש המחבר את מצוות קידוש ה' שעליה אנו מצווים; כי האדם לא נברא רק לעבוד את בוראו, ומי שאינו מוסר נפש על עבודת אדוניו - אינו עבד טוב. והרי בני אדם ימסרו נפשם על אדוניהם, קל וחומר על מצות מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

"והוא בן איש מצרי." (כד. י)

הסיבה שגרמה לאותו אדם לצאת ממקומו ולחרף את מערכות ישראל, כך מבארים רבותינו בעלי התוספות, לפי שדרכן של מצריים לבזות את ה', כמו שאמר פרעה "לא ידעתי את ה'".

"וישראל, מוסיף רבינו עובדיה ספורנו, לא פקירי כולי האי".

מה ענין זה לכאן?

ורבותינו ז"ל בתורת כהנים אמרו שרמז ה' בזה שכל מי שנותן לקט שכחה ופאה מעלה עליו כאלו בית המקדש קיים והוא מקריב קרבנותיו לתוכו וכו' עד כאן.

בדרך האבות

והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה

הפסד העבירה הוא, שאף פעם לא שמענו על אדם שעבר עבירה חמורה או קלה ולא התחרט לבסוף על מעשיו. ולא ראינו אדם שהוא שמח אחרי שעבר עבירה, וכשישים אדם על לבו לפני שהוא עומד לעבור עבירה שסופו להתחרט ולהיות שרוי בעצבות, זה ימנע בעדו מלעבור אותה, ולא יתחשב בשכר הגשמי שיצא לו ממנה.

בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך

כשהאדם עובד את ד' במסירות נפש, ומתגבר על יצר הרע, אז אף הקב"ה עוזר לו ומבטל את כחו של היצר הרע שלא ישלוט באדם, כמו שמצינו (ירושלמי סוטה ה, ה) שדוד המלך הרג את יצר הרע, ובגמרא סיפרו על כמה

פניני מוסר מאוצרו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שחובה עלי להוכיחו, מכל מקום לא אגיד לו כלום עכשיו, אלא אמתין לו עד שהוא מגיע למקומו, כלומר עד שיעבור קצת זמן, ויחזור למקום שהיה לפני שחטא, אלא יוכיחו מיד, ולא יאמר שבין כך לא ישמע לדבריו, ומה התועלת התוכחה שלו, אלא סופו להשמע, ואם לא ישמע עכשיו, ישמע לאחר זמן, ויזכור את מה שאמר לו, לפי שכשאדם מכין לשם שמים, דבריו נשמעים, וידוע המאמר 'דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב'. ולכן חייב להוכיחו מיד כשרואה בו דבר מגונה, שאם ימתין מלומר לו עד שיגיע למקומו, ויתעשת, אולי יחמיץ את התוכחה, או שמה יתרחק חבירו ממנו ושוב לא ימצא אותו, וכדומה.

מרבה בשר מרבה רמה

אפשר לומר בדרך רמז, שכמו שהמרבה בשר מרבה רימה, כך מי שרוצה למעט את הרימה, ירבה בשבירת התאות וימעט באכילת בשר, בשר אותיות שבר, רָמָה אותיות רָמָה, כלומר, שכל מי שהוא שובר את התאוה, מתרומם.

וזו היא כחה של תשובה, שיכול אדם ליקח הדבר שנכשל בו עצמו, ולהפכו למדה טובה, וכענין שאמרו (ספר יצירה ב, ד) תמורת עֲנָג נָגַע, וכן להיפך, תמורת נגע ענג, וזו היא תשובת המשקל אמיתית.

תנאים ששלטו ביצרים (קידושין פא, א) ופלימו אמר חץ בעיניך שטן! והתגרה בו לפי שלא שלט בו כלל.

ואפשר שלזה נתכוין התנא כאן במלת 'אחרים' רמז ליצר הרע שהוא מסטרא אחרא, ונקרא 'אלהים אחרים', כמו שאמרו בגמרא (שבת קה, ב) איזהו אל זר שהוא בגופו של אדם - הוי אומר זה יצר הרע.

ולכל זה אין אדם יכול להגיע בכחות עצמו אלא על ידי עזרת הקב"ה, כמו שאמרו (קידושין ל, ב) אלמלא הקב"ה עוזרו, לא יוכל לו, שהרי המלאך נברא מאש והאדם מחומר, בשר ודם, אבל על ידי שהאדם מתחיל באתערותא דלתתא, ומתגבר עליו, ומבטל את תאוותיו, הקב"ה עוזר לו מדה כנגד מדה ומבטלו ממנו לגמרי.

ואל תדין את חבריך עד שתגיע למקומו ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע ססופו להשמיע

אפשר לפרש את הדברים על דרך רמז, שלימד התנא כאן דרך ישרה, שכאשר האדם רואה דבר מגונה בחבירו, אל יתמהמה מלהוכיחו על כך, כמו שאמרו בגמרא (ברכות לב, ב) הרואה דבר שאינו הגון בחבירו צריך להוכיחו.

ואמר התנא, שאל יאמר הרואה, אף על פי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א מקפיד בכל שנה ושנה, לערוך הילולא לכבודם של הצדיקים לבית משפחת פינטו זיע"א, לספר ולהודיע על גדולת הצדיקים ונפלאותיהם, ולחזק את האמונה בבורא העולם.

שנה אחת, אירע למו"ר שליט"א מעשה נפלא, אותו זכינו לשמוע מפה קדשו: לפני כשלושים שנה כשהיית בצרפת, התקשר לי אבא ע"ה שהיה באותו זמן בארץ ישראל, וציוה עלי לנסוע להילולא של רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו.

עשיתי כמצוותו של אבא ע"ה, ונסעתי למרוקו. זמן ההילולא התקרב ובא, ובכיסוי לא היו מעות להוצאות ההילולא. פניתי לרבי יוסף קנפו וסיפרתי לו שאין לי כסף עבור הוצאות ההילולא.

רבי יוסף שאל אותי: "כמה כסף אתה צריך עבור ההילולא?" עניתי לו שאני משער, שסך כל ההוצאות יגיע לכדי חמשת אלפים דולר!

רבי יוסף, הציע לי הצעה, שבתחילה לא מצאה חן בעיני, היסטית אם לעשות כדבריו אם לא, ולבסוף ביקשתי שבזכות הסבא הקדוש, יהיה לנו את כל הסכום עבור ההילולא.

באותו ערב, כך אמר לי רבי יוסף, מתקיימת הגרלה בפיס על סך של עשרת אלפים דולר. בא ונקנה בשותפות כרטיס הגרלה ונתחלק ברווחים, כל אחד יקבל חמשת אלפים דולר, וכך יהיה לך כסף להוצאות ההילולא.

כתבתי לרבי יוסף חמש מספרים, והוא יצא לדוכן הפיס כדי למלאות את הכרטיס, על פי המספרים שכתבתי לו. כשחזר רבי יוסף, הבחנתי שהמספרים שהוא מילא בכרטיס, לא היו על פי הסדר שכתבתי לו. ביקשתי ממנו שיקנה כרטיס נוסף, ויקפיד למלא את הכרטיס על פי המספרים שכתבתי.

ואכן, רבי יוסף רכש כרטיס נוסף להגרלה, כשהפעם הוא זייק בסדר כתיבת המספרים, ובשעות הערב התבררנו כי הכרטיס שרכשנו בשותפות, עלה בגורל וזכינו בסכום של עשרת אלפים דולר! וכך בסייעתא דשמיא, זכינו לקיים את ההילולא בכבוד ובהדר, כיאה לכבודו של הצדיק רבי חיים זיע"א.

נציין כי מו"ר שליט"א, חזר והדגיש בפנינו כי על אף שהוא זכה בפיס, הוא לא התלהב מהענין, וכי מאז ועד עתה הוא לא ניסה שוב את כוחו ברכישת כרטיסי הגרלות למיניהם. "ברגע שהקדוש ברוך הוא רוצה לתת לאדם עושר, ציין מו"ר שליט"א, יש לו די אמצעים היאך להעשיר אותו".